

A surreal painting featuring a woman with a green lizard on her head, a peacock feather on the right, and a blue triangle on her arm. The background is dark and textured.

Leo Tandrup
Josefines liv

tør
alligevel ikke
tør

Scener til en tolkning af

Lars Rasmussens univers

Hymne Til Skønheden

Kommer du fra Himlen eller fra Helveds grunde,
o Skønhed, med dit blik af lys og af gru,
der forskelsløst fremelsker det gode og det onde?
Du ligner heri vinen, der virker blindt som du.

Dine øjne både morgen og aften rumme,
som en stormfuld skumring dufter det af dit blod,
dine kys vækker elskov, din mund er en kumme,
hvis vin gør helten svag og giver barnet mod.

Kommer du fra dybet, fra stjernernes kæder?
Skæbnen følger trofast som en hund i dit spor.
Tilfældigt strør du ud både sorger og glæder,
du bærer intet ansvar, men alt lyder dit ord.

Du skrider over lig, ligegyldig ved smerte,
rædslen glimter frem i juvelernes krans,
og mordet blandt de smykker, som fryder dit hjerte,
på din stolte bug danser med indsmigrende glans.

Forblindet mod din flamme døgnfluen svæver,
opbrændes, men siger: velsignet din brand.
Elskeren, der stønnende over den elskede bæver,
ser ud som en døende, der kysser gravens rand.

O Skønhed lige kørt om fra himmel eller Helved,
uskyldige, fule, forfærdende, du er sendt,
blot dit blik, dit smil, dit kærtegn hvælved
en port ind til det grænseløse, jeg kun i drøm har kendt.

Fra Satan eller Gud, Engel eller Sirene,
lige kært, blot, Hex med dine øjnes glød
af fløjle og duft og rytme, o Dronning, du ene,
du gør verden mindre hæsli, dagen mindre død.

Fra Charles Baudelaire, *Les fleurs de mal*, 1857,
oversat af Sigurd Swane, 1921.

Leo Tandrup

Josefines liv

tør
alligevel ikke
tør

*Scener til en tolkning af
Lars Rasmussens univers*

Galleri Brænderigården Horsens

Prolog

Kærligheden og vort livs eksistentielle vilkår er temaet hos den erfarne Lars Rasmussen. Hans billeder handler om, hvad et menneske bliver ramt af og udsætter andre for, hvad et menneske er og kan blive. Kvinder er hovedpersoner. Og de optræder oftest alene. Ensomheden er en grundstemning, men den er til for at brydes. Det er ikke ligetil. Kvinderne ses ikke med en grøn, frodig og intakt natur som baggrund. Scenen foregår ikke i det antikke klassiske Grækenland eller i renæssancen. Værkernes baggrunde er sorte eller nubrede eller med svært gennemtrængelige mønstre. Der er ingen horisont med en skarp skillelinie mellem himmel og jord. Der er kaos i vor moderne luft. Så er kunstnerens scene sat.

Første akt: *The Visitor*

En ung kvinde ligger nøgen. Hendes navn er Josefine. Hun er billedskøn, attraktiv, fuld af erotisk udstråling. Den skyldes ikke bare hendes æggende krop, men hendes sindelag. Hvad kan krop alene. Der er en eftertænksomhed i hende, så man bliver glad. Tænk at møde et sådant væsen. Kunstneren er perfektionist i det ydre tekniske, og det vil han utidssvarende ikke nøjes med. Josefine bærer på en drøm om, at det indre skal passe til det ydre, om at livet skal lykkes.

Først møder man hende som tilskuere. Men man får ikke lov at blive i det neutrale mørke uden for rampelyset. Pludselig går det op for én, at man er på vej op til hende, draget af disse utroligt dejlige bryster og dette lige så dejlige ansigt, med mål og vilje i sig. Man er selv *The Visitor*. Men så vågner man brat. Den behagelige drøm forvandles til et lysvågent mareridt. Man opdager noget nede i hjørnet. En skorpion er kravlet ind. Er det også den, der skal besøge kvinden? Nej kun én skal. Har man selv det morderiske dyr i sig, denne giftige ondskab?

Kvinden er ikke dum. Hun bærer på noget i sin fortid. Hun aner, at livet er på godt og ondt. Hun afviser ikke den besøgende. Han er måske nok en bøddel, men også et offer, der bløder. Hendes bryster åbner sig mod ham. Men hendes højre hånd prøver at beskytte sig. Pegefingern rammer et menneskes mest sårbare sted, halsen, broen mellem hoved og krop, fornuft og følelse, sjæl og legeme. Josefines hoved og krop hænger sammen, men i en spændingsfyldt enhed. En halsmuskel er trukket frem som udtryk for, at spændingen ikke er ligetil at bevare. Vi bliver let dualister, duo for todelt, splittet mellem fornuft og følelse, bøddel og offer, så sjælen fordufter, og kun et dødt legeme bliver tilbage. Men den unge kvinde her har bevaret sin sjæl og derfor sin skønhed. Og hvor mange har det, undtagen som drøm? Hvordan er det lykkedes?

Hun er blevet ramt af barske oplevelser. Hvem er ikke. Det viser sig i ansigtets dybe vemod. Men bitter eller kynisk er hun ikke blevet, for hun har brugt sin fornuft, det guddommelige i sig. Hun har søgt at bearbejde de oplevelser, så de er blevet til at bære. Og også nu bruger hun sin bevidsthed og tager sig til nakken i eftertænksomhed. Hun forbereder sig på mødet. Hun ser indad, endnu ikke på den besøgende. Hvad tænker hun på? Mon ikke på gæstens væsen? Skorpionen er lavet som en ikon, et indkapslet gudebillede. Ingen byzantinsk Maria med barn, men et billede af det, der gør fandens ondt, når vi rammer ind i næsten, og når vi rammer os selv. Skorpionen er skabt med glans. Skal hun med viljen, se hendes hage, godtage dens ondskab, se den som noget frugtbart, så skorpionen bliver levende? Så bøddlen måske tager offeret til sig og glemmer sin dont? Kan møder i så fald bedre lykkes? Indkapsle det onde, er det nok? Spørger hun ikke sig selv og den besøgende om det?

Til venstre: The Visitor, 24 x 30 cm, olie på træ, 2006.

Forsiden: Udsnit af Josefine holder balancen, 50 x 67 cm, olie på træ, 2006.

Bagsiden: Udsnit af Hidden and found, 80 x 60 cm, olie på træ, 2006.

Anden akt: *Curious*

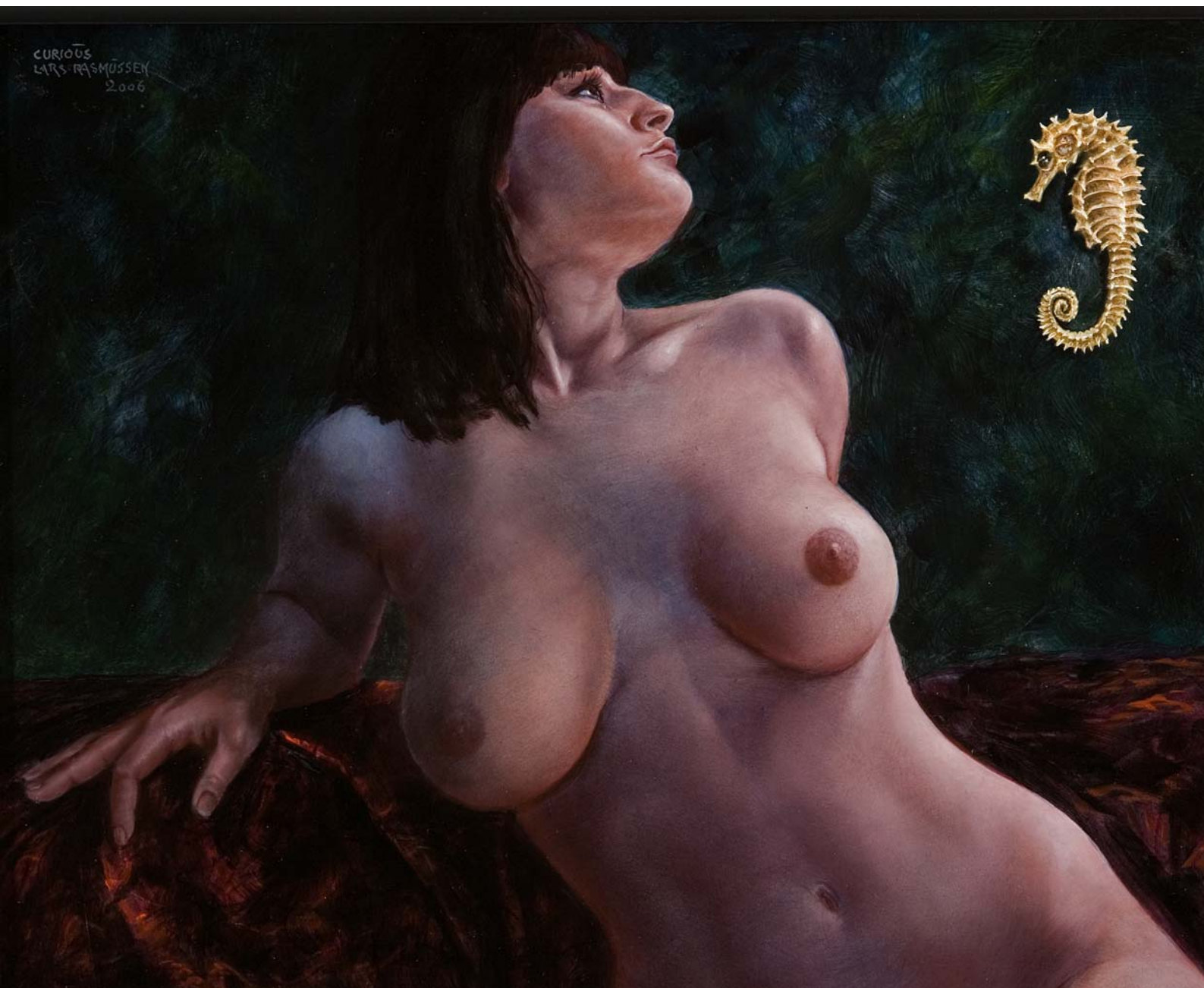
Hvad svarer Josefine? Den vågne bevidstheds blik er udtryk for nysgerrighed. Hun er ingen småborgersjæl, blot med trang til fred og ro. Kan jeg fange noget liv, jeg ikke allerede har fanget, fatte noget, jeg ikke hidtil har fattet? I så fald: må jeg så ikke hinsides godt og ondt, lade godt og ondt gå i ét? Kaste mig ud i livet, give mig det i vold, glemme al falsk blufærdighed og forsagthed over det ondes tilstedeværelse? Der er en grådig livslyst i hende. Hun kaster sine melonbryster frem, så en beklemt besøgende straks vil trække sig, angst for at de skal eksplodere i hovedet på ham. Hans hoved er ikke for stort i forvejen, så hellere søge en anden vej. Den vil mange bakke ind på. Hvem siger ja til udfordringen, til den kvinde, der ser ud til at være mere end svær at magte? Men når man går baglæns væk, for dog at få et sidste glimt af denne krop, går man så ikke ind på den levende døds vej? Får man denne enestående chance igen?

Josefine er utrolig rund, frodig, fager. Et vakt begær efter liv dukker frem i hendes mund. Men også en bestemthed, hun finder sig ikke i alt. Man skal have livet som mål. Hun er en blid ulvinde, og lyset spiller i de brune frugter. De er faste i kødet, lokkende at bide. Hun kunne moderligt patte det hele univers, og kan man uden brøde forsage den fest?

For se engang. Skorpionen er væk. Ind er kommet en guldlysende søhest, et væsen fra den undersøiske ubevidsthed. Den ser manende på hende: tag nu affære. Hun har netop set på hesten og sagt ja, og så kaster hun hovedet skarpt til venstre, op mod lyset. Det tilbagelændede og skjult forkrampede, og hvem har det ikke i sig, skal ikke hindre hende i at handle. Nu skal det altså være. Hovedet drejer sig i et vrid væk fra kroppen: sjælen vil det lys, som hun møder med blikket, men noget i kroppen tynger hende og trækker nedad som det store højre bryst. Følelser i kroppen siger fra. Mens hun støtter sig på den højre underarm, er det som om den venstre arm er låst fast på ryggen.

Kan hun overhovedet rejse sig fra det kaos, der optræder som en tyngende platonisk ursuppe bag hende og i hendes egen ubevidsthed? Kan hun skabe en forvandlende orden i suppen, få det blå frem i den, få noget op i lyset, noget himmelsk, der kan strukturere bevidsthed og følelser? Der er dyb længsel i hendes blik. Lad det lykkes, siger romantikeren i én, lad det ende godt. Men her drejer det sig ikke om enden, men om at komme i gang og handle, for forløbet er vigtigere end målstregen, og der kan opstå store problemer undervejs. De har allerede meldt sig.

CURIOUS
LARS RASMUSSEN
2006

Tredje akt: *Exposure*

Hvordan rejse sig? Josefine har opgivet og lagt sig ned. Ursuppen er ikke sådan at ændre. Øjet har hun vendt væk fra lyset. En kulde er trængt ind som vemod og tågebinder hjertet. Er skrækens mødre og fædre arv med ét slået igennem? Sidder skorpionen stadig som et ondt ikon i sindet? I hvert fald: verden må komme til hende, og forberedt er hun, på det værste. Den skal ikke få ram på hende. Men hvordan blive usårlig? Ud af livets kaos har hun fremtryllet et billede: sig selv som gudinde, svøbt i et gyldent klæde, som på en scene i et olympisk spil. Fra nærværet i *Curious* har et fravær sneget sig ind. Hun har lagt sig i positur og agerer, men hvor er hun selv blevet af.

En fortrydelighed er dukket op, et værnende forbehold. Venstre lår svinger ind og dækker kønnet. Hun har ikke helt opgivet at gøre sig fri og blive sig selv, men kan hun? Så må hun modtage verden og ikke undslå sig for at blotte sig, for bliver hun så ikke sig selv nok? Med venstre hånd trækker hun da også klædet bort fra venstre bryst, men hun holder stadig det højre bryst halvt skjult med den anden hånd. Er blottelsen ægte? Er den ikke bare skabt med fingrene – fingeret? Tør hun afsløre, hvem hun er, og ved hun rigtigt mere noget om det? Erindringer bliver hurtigt tåget. Er hendes hjerne allerede en kælder, hvortil nøglen er tabt? Er det derfor hun har udsat sin tur ud i livet og måske opgivet den? Siger hun allerede: hvad ville jeg dér? Skulle jeg ikke nøjes med at beruse mig selv?

Visit kan hun ikke undgå at få. Der er stadig en tiltrækkende vemod i øjnene. Som besøgende tænker man: så skøn hun er, gør hun én så svag, at hun må komme fra himlen eller fra helvede, om det så skulle være. Bare hun ville løfte sit blik mod én, sende en flig af et kærtegn af sted, lyse op i et smil, og hun ville sende én på himmelfart. Om ikke andet, så bare på én *Natteflugt*, for sikke en duft og rytme i hendes gyldne klæde på den satans sorte baggrund. Og så den vidunderlige krop. Tænk hvis den strakte sig svævende ud og ville åbne sit skød. Men kan hun? Er hun ikke nægtet smilets varme gave? Har hun fuglens vingefang?

Efter gentagne besøg sidder man stadig i venteværelset. Til sidst er man ved at dø af udmattelse. Hun kunne mildt sagt gøre verden mindre hæsleg, dagen mindre død. Men vil det nogensinde ske? Er det her umagen værd?

Fjerde akt: *Du altforbarmende: Spleen.*

*Du altforbarmende, 24 x 30 cm,
olie på træ, 2007.*

Det er svært at give op. Så det er stadig ventetid. Man sidder dér, og man venter og venter og ser på disse hvide roser. Kom man ikke selv med dem, og da hvornår? For ih, *Du altforbarmende*. Ja hvem vil forbarme sig. Gud måske, men hvor er han? Tiden vil ikke. Tiden bare går. Én rose her er ung som hun, men vil den ikke visne før vår? Nogle roser er blevet til lig. Andre krøller deres kronblade sammen. Mit hedt tilbedte forår, er du allerede lukket land? Minutterne går og går. Dagen dør, men natten længes. Og længes gør man, efter natteflugten. Tiden rinder ud. Det er snart for sent. Husk at leve. Det er nu, må du vide. Ja tak, men hvordan?

Hvad har hun været udsat for, og hvad har man selv? Noget altforbarmende, åbenbart. Du barn af vor tid, har din mor fyldt de bryster med silikone, der engang skulle have ammet dig? Hælder hun sig furet under sminken mod spejlet, så du aldrig fik kontakt? Eller har hendes omsorg været så kvælende, elsk nu bare mig og ingen anden, at hun har skabt en mur mellem dig og verden? Har hun lidt under en rasen af overmodne hjerters betændte kærlighed? Har en far engang sagt nej til et bedende blik og er gået sin vej: hvad tror du, du er værd? Ser du hele tiden din fortid gentaget omkring dig? Er det derfor, din vemod, smukke pige, er ved at forvandle sig til lede og foragt?

Eller er det lige så meget os selv, der er ramt af satans *Spleen*, af mismods ubærlige vinter? Har vi talt om dig, men tænkt på os selv? De tre hvide roser ser da smukke ud, men røde er de ikke. Så hvorfor sidde med dem? Er de taget fra en ligvogn, der nu baner sig vej ind i din og vores sjæl, så den mister sin duft og lader døden herske, mens den gisper efter vejret i ledens vold? Har vi gjort

verden til et spejl af vort sind i stedet for at spejle os i verden? Behersker leden virkelig hver en plads på jordens strand? Sorte mullaers terror og Osama og Nine Eleven. Føre sig frem med penge og ære i vores egen Occident. Så vi har kuert vor egen frihed og lighed og med udtømt sjæl kun kan forløses ved angreb på Irak og økonomisk aggression og indbyrdes vold. Så vores terror avler deres, og så kærligheden må vente til bedre tider?

Javel, jo nok. Men er der ikke andet end disse fanatiske præster i øst og vest, der stormer himlen og som børn af Allah og Mammon avler magtens underkastelse af os alle? Er der kun folk, der kysser den sparkende fod? Bøddler, der hoverer, og ofre, der er fra forstanden? Mennesker, der følger sig som ofre og går druknede rundt i et selvmedlidende tåreperseri? Skøger med hule rygge, der lokker dig og hvæsser deres grådige tænder, mens de ivrigt bugserer dig ind i ægteskabets favn? Er der i kvinder kun forløren skønhed tilbage? Og i mænd kun magten, der årelader verden og drikker dens blod? Er den eneste vellyst martyriets og terrorsens fester?

Er tidens gang så ubønhørlig, og tanken om døden så hvinende sort og ubærlig, fordi leden har gjort drømmen om kærligheden og endda om nødtørftighedens natteflugt til en vej mod sort i sort? Kan vi ikke dø, fordi vi aldrig har levet? Er det derfor leden er blevet mørkere end natten? Er der noget, som vi har glemt at se? Har vi ikke været åbne nok, men kun fæstnet os ved håb, der slås ned, ved livet som et kvælende fængsel? Har vi kun set den vej, vi har vandret, som en udtørret, spidstakket, ondskabsfuld rosengren? Livet som en visnen rose? Og verden som klar med en lænke, nok med poetiske kurver, men svunget af vor hjernes øde nat? Hvad har hun og vi set, der har vakt den spleen? Kan noget fjerne den?

Spleen I, 24 x 30 cm, olie på træ, 2007.

Curved , 56 x 73 cm, olie på træ, 2005.

Femte akt: *Curved*

Gælder det ikke om at dyrke det nære og lukke øjnene for verdens gru, for det fremmede, farlige? Kan man ikke nærme sig det, der ligner én selv, som krop mod krop? Nyde det smukkere end smukke? Nok kan man vende sig væk fra Narcissos, og Josefine har prøvet. Men vil han ikke altid blive stående dér i baggrunden og glide ind i éns skygge? Må man ikke tage konsekvensen? Disse kurver hos veninden, denne rumpes sanselige linier, tænk at følge dem med hånden. Dette rødbrune, bløde og frodige hår, så magen til éns eget. Disse bryster, der står som kupler, men uden himmel. Så man må lukke øjnene og forestille sig dens blånen, mens man snuser kroppens søde hvide vellugt ind.

Kan det ikke blive en hel ekstase? Hun forsøger at tage om venindens krop, men hænderne vil ikke deltage. Hendes venstre hånds fingre tager følsomt – om hendes egen højre hånds. Og hendes venstre arm adskiller samtidig venindens køn fra hendes hoved. Og venindens krop slanger sig opad og væk i en spændt bues maniera, mens hovedet samtidig vrider sig bort fra kroppen for at se på beskuerne. Det er dem, hun er optaget af, ikke Josefine. Kan hun ikke undvære deres beundring?

Spejl jer i mig, siger hendes blik, som jeg lever for at spejle mig i jeres benovede dyrkelse. Jeg er vampyren, der gnaver i jeres hjerte og avler savn og ve. Jeg har hår som et hav af drømme og med duftende glød, men det slynger sig kun om min egen arm og falder så tungt til jorden. Jeg ved ikke hvorfor, og jeg ønsker knapt, det skal ske. Men mine øjne er kolde perler, og deres gåde aner jeg blot. Jeg er uden ansvar og følger bare min drift. Jeg har malet min mund, den er stor og blodig rød. Et hjerte skal den ikke forme, kun begærligt suge jeres suk og smerte. Jeg er den dolk, der støder jer fra mig. Og vil I ikke såres, så gå væk. Men vid, at så sygner I hen i en endnu større længsel.

Er dette en ekstase? To op ad hinanden, men ikke sammen. I så fald ensomhedens ekstase, den tomhed, der opstår, når verden forulempes og forkastes. Tomhedens vin risler saligt igennem Josefine, men hun løber hurtigt tør. Er tomheden mon ikke verdens mest brutale hersker? Den kræver gentagelse, lig dig sådan, igen, igen, igen. Fortællingen dør hen, fjerene bliver hvide, de standser deres flugt. Den samme historie er tomhedens mareridt, helvedes evighed, om og om igen. *Curve* betyder kurve og krumning, men også det, hvormed vi snyder verden, vore kroppes følelser, der lader som om, uden at kunne forliges med sig selv.

Sjette akt: *Man må føle sig frem: Sachas mirakelmål*

*Ball and Chain, 61 x 6 cm,
olie på papir blandteknik,
2005.*

*Man må føle sig frem,
58 x 50 cm, olie på papir
blandteknik, 2005.*

*Til højre: Sachas
mirakelmål, 73 x 76 cm,
olie på træ, 2005.*

Hvor så vende sig hen? Josefine har hørt om Sacha af kunstneren: Hun er rund og buttet, og alligevel er hun, som om hun flyver. Ja, alle mennesker er jo forskellige, siger han, mens Sacha kommer ind. Måske, svarer Sacha. Hun er nøgtern. Lad det komme an på en prøve: *Man må føle sig frem*. Og så sætter hun sig. Og hun sidder solidt, på sin store, utrolige, trivelige bag. Men hun læner sig ikke bagud, som Josefine har fået for vane. Hun sidder så rank, som vokser der et træ i hendes krop. Hun siger også, at mennesket skal genfødes som en opstigende Venus af muslingeskallen, som da verden var ung. Vi har glemt, hvordan den ser ud og skal genopdage den, og vi må starte helt i det små, som den lysende grønne bille lige under min rumpe. Få et forhold til naturens små væsner, iagttag hvor smukke og ivrige de er. Kik bare på de billeder, som jeg her har taget med. I skal se mange, før I kender dem. For de er alle forskellige, skønt de ser éns ud. Er det modsat med mennesket? Hun svarer ikke, hun spørger.

Og se på fuglene. Lad deres smukke fjer blive en del af jeres sind. Og firbenet, husk lige det. Det er gesvindt som en skabende tanke. Det sidder længe og vegeterer. Det lader op og piler så med ét af sted. I kan opnå dets fortrolighed, hvis I sidder dag ud og dag ind ved et solbeskinnet stengærde. Så kommer det efter en tid og kikker jer ind i øjnene. Det vil vinde jeres fortrolighed.

Så gælder det om at være varsom. Ikke foretage abrupte voldsomme bevægelser, som hvis I var sammen med – et menneske. Det kan blive så forskrækket, at det mister sin hale. Og hvordan så navigere. Jo det kan godt. Det klarer sig. Men med mindre tillid. Så undgå det abrupte. Så kravler det til sidst op på hovedet af jer og kikker som her, i *Ball and Chain*, ned til perlen på min ryg. Gæt selv, hvad den symboliserer. Så er noget vundet, og jeg klar til at nyde den *Udsigt fra en fransk altan*, hvor jeg bor, og tænke lidt over, hvordan jeg får struktur på alle de lysende fjer, der flyver for mit blik.

Så går Sasha i gang, og Josefine ser undrende på. Hun er nøgen, for sådan kom hun til verden. Og hvad har hun at skjule, der er ingen poseren. Det trækker Josefine til. Kun en ægte blufærdighed får Sacha til at tage et blomstret klæde om skødet. Det passer til hende. For en blomst det ligner hun. Rytmen i hendes lænder er skønnere end en skønheds. Hun står med et målebånd, men ikke for at udmåle klæde til salg. Hun vil forbinde sine små dyr og sig selv, det uendeligt små, med det uendeligt store. Hendes kaos er smukt og gyldent, og strukturer er allerede ved at dannes. Og se bare her: *Sachas mirakelmål*. Mens hun nynner på gamle sange, som ingen mere kender, svinger hun med styrke og ynde sit målebånd ud i verdensaltet: det gælder om at favne og forbinde sig med alt, begribe, hvad der sker og hvad der er sket, hvordan ellers finde veje frem.

Vi er del af en naturens kosmiske orden, udsendt af en kraft, der har skilt os ad, i planter og dyr og mennesker, og den vil, siger Sacha, at vi favner hinanden igen, før vi samles i et glædens nirvana, den blå bue i dit og mit sind. Jeg er mindernes mor, udbryder hun med ét, se bare et mirakelsyn, der dukker frem her som frugt af mit fribens befrugtning og mit målebånds færd rundt i verden. Det gælder om, at I måler jer med synet.

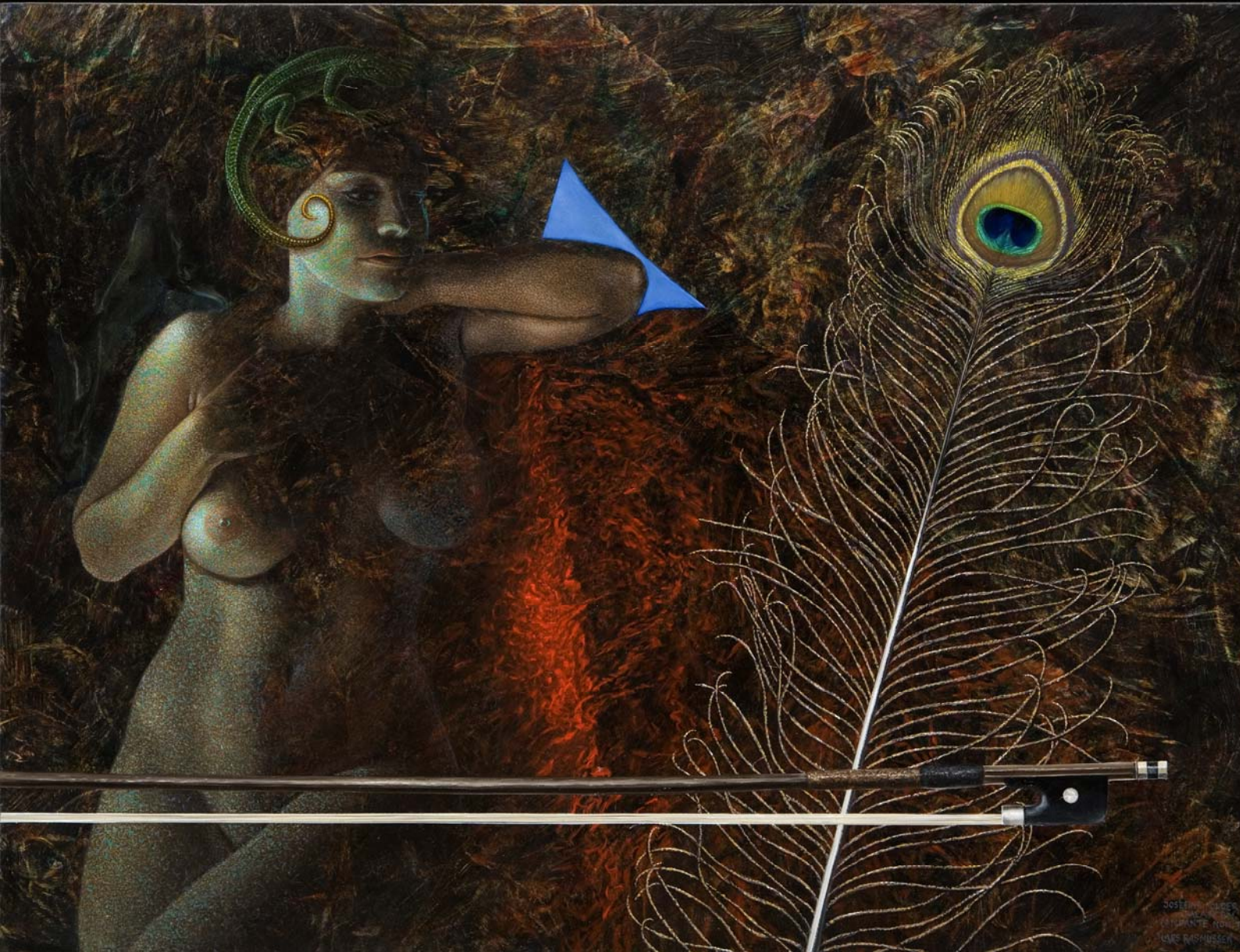
Det gør kunstneren helt nervøs, da han skal male den seance: er det her andet end *Fransk vask og stryg efter den biedermeierske metode*? Skulle jeg mon kalde mit billede det, med selvironi bliver man mindre let til grin. Men Josefine ser og ser igen. Og det ser kunstneren, og så dør verdens hån latter ud. Hvem ligger der? Kunne det blive mig selv, i det gyldne klæde og uden kaos, med strålende vinger som en kerub eller græsk sibylle, med røde og gule gnistre som et hårfagert fyrværkeri ud i verden og med en blå himmel over mig? Er der noget vi har glemt, og som du maner frem, spørger hun Sacha.

Jeg er mindernes mor, en herskerinde, som ingen verdensbehersker kan tage livet af, svarer hun. Jeg kan fremmane vore glæder, vore hjerters trang og vore kærtegns skønhed. Den opstår, når vi tager om hinanden, ikke om os selv. Jeg kan give vore hjem en stille blidhed, synge vor aftenvemods tavse sang. Jeg kan lyse gennem mørket og alt det onde med min glødende rødme og berette om en tid, og hør bare hvilken: Apollons sol forgyldte statuernes lemmer og farvede deres kinder røde, så de blev levende. Og mænd og kvinder blev ranke og fri. De kunne nyde deres liv uden luskede løgne og angst pineri. En blå himmel kærtegnede deres brune kroppe, og sundheden ægtede deres ædle sind, så kvinder blev frugter, faste i kødet, lokkende at sætte blide tænder i.

Josefine forundrede sig. Var vampyren ikke forduftet? Var hun selv mon kommet hjem?

Syvende akt: *Josefine holder balancen*

Var det muligt at leve med en svunden storhed inderst inde? Var der mon alligevel et ´inderst inde´, en sjæl med handlingens kraft i sig? Hun så sig bagud. Hun havde været på vej. Nu gjaldt det: ikke falde igen. Kunstneren begynder at male og ser hende for sig: *Josefine drømmer om at åbne en lille butik med fyldte chokolader og et hyggeligt lille baglokale, eller måske gå teatervejen*. Give folk, der kommer ind, af livets sødme, mødes med dem om et ydmygt bord, drøfte, hvad der standser smilet, bryde brød og drikke vin til sandheds ord. Eller ind på teatret, spille illusionen, så den bliver så levende, at den forvandler en virkeligheds grå til blå. Give helvede sit, men heller ikke mere.

*Josefine holder balancen, 50 x 67 cm,
olie på træ, 2006.*

Kan drøm og handling virkelig mødes som søstre? Bliver det ikke bare en drøm, så kunstneren må nøjes med denne titel? Nej, pludselig ser han noget nyt. Josefine dukker frem af kaos, der går i ét med hendes hår. Hun er kommet ud i verden, den ind i hende. Hun driver ikke mere gæk med tiden, der flyver. Hun vil ikke komme til kort, ende før døden i sort. Hun er på vej. Eftertænksomhedens venstre arm tager igen om hendes nakke, men hendes vemod er under forvandling til mod. For ét har fortønet sig: bekymringen for, om krop og sjæl kan holde sammen. Hun trækker højre arm og fingre væk fra halsen. En blå trekants harmoni dukker op bag hendes venstre albue. Dér står hun så, uanstrengt og fri, ligetil og lige til at spise. Det syn forærer kunstneren hans titel: *Josefine holder balancen*.

Et vævert fribens hale krøller sig om hendes smukke, faste kind. Dyret ryger op i hovedet og sætter fart i tanken: nu vækker vi sammen rosernes røde flor. En violinbues rytmer rammer hendes køn og får en påfuglefjers hår til at danse. Fjeren står dér strunk og lyser med naturens gyldne øje. Den ser, hvad der sker: et menneske, der er ved at blive ét med den selv. Noget rødt dukker op og vil gerne have struktur, som den blå trekant og det gule øje. Rødt, blå, gult, det er helhedens farver, når de finder sammen, i en ustabil, forvandlende balance. Kan Josefine holde den, bevare den skrøbelige spænding mellem himmel og helvede på jord? Kan kunstneren og kan vi, hendes besøgende, hvis vi finder den? Bliver det røde til ét med hendes og hans og vort eget bankende blod? Hun har fået chancen og grebet den. Og hun vil gerne give den videre.

Liv, hvad vil vi så mere.

Udgivet af
Galleri Brænderigården Horsens
i anledning af
Lars Rasmussens
separatudstilling oktober 2007
Tekst af forfatter og kunsthistoriker
dr. phil. Leo Tandrup
Fotos: Sven Berggren.

Jens Okking, 40 x 29 cm, olie på lærred, 1986: Lise Nørgaard, 100 x 80 cm, olie på træ, 1994: Tidl. borgmester Henning Jensen, 100 x 80 cm, olie på træ, 2006. Lars Rasmussen arbejder på portræt af formand for Kommunernes Landsforening Ejgil W. Rasmussen, 2006.

ISBN 978-87-92171-02-3

9 788792 171023

Galleri Brænderigården Horsens

Søndergade 41 E • 8700 Horsens • Tlf. 7625 1445 • Fax 7625 1448 • Info@gb-h.dk • www.gb-h.dk